

gentagne Gange været Genstand for Forhandling ved første Behandling af Lovforslaget her i dette Ting, først ved første Behandling af Justitsministeriets Lovforslag angaaende Indførelse af Legemsstraf for visse Forbrydelser, og dernæst ved Behandlingen af Forslag til midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen, indbragt privat her i Tinget. Jeg skal derfor ikke her ved denne Lejlighed rejse en ny Debat om dette principielle Spørgsmaal, men det vil formentlig findes naturligt, at jeg i al Korthed søger at paavise, hvilke Forandringer dette Lovforslag er undergaaet, siden det sidst blev vedtaget her i Tinget. Disse Forandringer ere jo ret betydelige og omfattende, men jeg vil dog begynde mit Foredrag med den Udtalelse, at i Hovedsagen er det Lovforslag, der her møder os, det samme som det, vi den Gang sendte op til Landstinget, og jeg tror at turde vente, at de, som den Gang ønskede denne Sag fremmet og ophøjet til Lov, ikke af den Form, som dette Lovforslag har faaet i Landstinget, bør lade sig afholde fra nu at fastholde dette Ønske.

Lovforslagets § 1 fastsætter strengere Frihedsstraf for Personer, som gøre sig skyldige i Vold under visse nærmere Omstændigheder. Den er undergaaet en temmelig betydelig Omarbejdelse i Landstinget, men Tendensen og Hovedsynspunkterne ere de samme. Man har ogsaa der sluttet sig til Tanken om, at naar man paa ny vilde lovgive paa dette Omraade, burde man begynde med at skærpe de bestaaende Frihedsstraffe. En Strafskærpelse, som vi havde indføjet i Lovforslaget her i Fjor, er bortfaldet; det er Bestemmelsen om skærpet Straf, en Straf paa mindst tre Maaneders Frihedsberøvelse, for Vold, som har medført betydelig legemlig Smerte. Naar vi netop til Vold, som har medført betydelig legemlig Smerte, knyttede en særlig Straffebestemmelse, da skete det i Tilslutning til det, som fandtes i Justitsministerens Lovforslag, og som gentoges i det Lovforlag, som blev vedtaget her i Folketinget: at Vold, som har medført betydelig legemlig Smerte, kan medføre Legemsstraf. At Bestemmelsen er gaaet ud, er for saa vidt ikke uden Betydning, og jeg vil vende tilbage til dette Punkt, naar jeg behandler Lovforslagets § 5; men jeg skal dog sige, at jeg ønsker ikke paa Grundlag heraf at stille Ændringsforslag til § 1.

2det Stykke af § 1 er for en stor Del nyt. Det er en skærpet Straffebestemmelse

for enhver Vold, der falder ind under alm. borgerlig Straffelovs § 203, det vil sige enhver Vold, som medfører Skade, men dog ikke saa betydelig Skade som Lemlæstelse eller Berøvelse af Haand eller Øje eller deslige. En saadan skærpet Straffebestemmelse mener jeg ikke, der kan være noget at erindre imod.

Inden jeg gaar over til Lovforslagets § 2, vil jeg tillade mig den Bemærkning, at naar der i vide Kredse af vort Folk, baade blandt dem, der ere Tilhængere af Bestemmelsen om Indførelse af Legemsstraf paa dette Omraade, og blandt dem, som ere Modstandere deraf, er et stærkt Ønske om at faa strengere Straffebestemmelser for Vold mod sagesløs Person, da er der et Omraade, hvor jeg mener, at den offentlige Mening burde gøre sig gældende til en Forandring af den bestaaende Tankegang. Den Omstændighed, at en Person bliver dømt for en Voldsforbrydelse, er ikke hidtil bleven anset for nogen Grund til at berøve ham hans borgerlige og politiske Rettigheder. Jeg er af den Opfattelse, at Vold mod sagesløs Person bør betragtes som en i den offentlige Mening vanærende Handling, og hvis det ikke kunde siges at stride imod almindelig Lovgivningspraksis her i Landet, vilde jeg være meget tilbøjelig til at indføre en Bestemmelse herom i denne Lov. Men da vi hidtil ere gaaede ud fra, at dette, hvorvidt en Forbrydelse skulde betragtes som vanærende i den offentlige Mening, var noget, som skulde afgøres af de vedkommende Myndigheder, som have at skønne over, hvorvidt en Person skal beholde sine politiske og borgerlige Rettigheder, og ikke fastslaas af Lovgivningsmagten, har jeg antaget, at et Forsøg paa at fremkomme med en ny Lovbestemmelse paa dette Omraade, ikke vilde være rigtigt. Men jeg vil da henstille til alle dem, som i en eller anden Egenskab, f. Eks. som Medlemmer af kommunale Raad, komme til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal — ogsaa dem, som komme til at tale som Folkerepræsentanter til Vælgerne om denne Sag —, at de ville gøre opmærksom paa, at det efter den Opfattelse, som vi nu her i det bestaaende Samfund have, bør være saaledes, at Vold mod sagesløs Person anses for en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at man i alle sine enkelte Afgørelser bør rette sig derefter.

Jeg gaar da over til § 2. Reglerne om Paatale af Vold, som ikke har medført Skade, var det jo vor Mening at skærpe,